

קול תודה

עלון ההתחזקות החודשי בענייני השבח והודאה לבורא עולם

מאמר של הודיה

נקדמה פניו בתודה

אמר הרב פינקוס זצ"ל (והדברים מובאים בספר שיחות לימים הנוראים):
 "והנה הקב"ה סידר את העולם באופן שישנה תקופה מיוחדת המתאימה ביותר להתקשרות עמו. תקופה זו היא מתחילת חודש אלול עד אחרי סוכות. ההתקשרות עם הקב"ה היא המטרה שלנו בכל המערכת הזו."

דרשו ה'

ב ה מ צ א ו -

אומרים חז"ל -

כי בימים אלו

הקב"ה מצוי,

וירד הוא ית' עד

אלינו אל כל יהודי

ויהודי. וכיצד

נקדם את פניו?

מגלה לנו

דוד המלך

עצה נפלאה:

"נקדמה פניו

בתודה". עבודת

ההודיה לה' סוללת ליהודי דרך של התקרבות והתקשרות נפלאה בבוראו. אם נרצה לדייק, נוכל לומר כי ההודיה לה' - כל מהותה היא קרבה ודבקות בה'.

כתב רש"י על דברי הגמ' במס' סוטה (מ, ע"ב), "בזמן ששליח ציבור אומר מודים, העם מה הם אומרים? אמר רב 'מודים אנחנו לך ה' אלוהינו על שאנחנו מודים לך'", וכתב רש"י "על שאנחנו מודים לך" - על שנתת בליבנו להיות דבוקים בך ומודים לך.

רואים בדבריו שעניין הודאה היא להיות דבק בה'.

וכתב בספר שערים בתפילה בשער רינה, שע"י שירות ותשבחות שאדם משבח לה' נעשה דבק בו וכך כתב שם, דהנהגת החסידים והצדיקים אשר מעולם היתה לעסוק בעבודה זו של שירות ותשבחות הרבה מאוד בלי שיעור ובלעדי ערך... וכן בענין התשבחות, כיון שדרכם דבק האדם ויונק ממקור החיים, ככל שהאדם גדול

יותר, כן צריך הוא להאריך יותר בתשבחות ה', בכדי להחיות נפשו להיות דבק באלוקים.

ויותר מזה כתב בספה"ק "נועם אלימלך", שאפשר ע"י אמירת השבח לפעול ישועה יותר בקל מע"י הבקשות, והטעם - שבאמירת השבח האדם יכול לדבק ולקשר נפשו לעולם הנקרא "תהלה", אשר שם אין שייך שום קטרוג,

ואז נעשין כל

בקשותיו מבלי

שיצטרך לפרטם

ולבקש עליהם.

וניתן להבין

דבריו דרך משל,

לאדם שנמצא

בבור, וחסר לו

אור לנשימה.

הוא מבקש

שישפיעו לו אור

דרך צינור, וכך

הוא נושם. יום

אחד מחליטים

לשחרר אותו ולקחת אותו אל חצר המלך.

מתרגש הוא ושואל: 'כמה צריך לשלם על האויר בבית המלך? לועגים וצוחקים עליו כולם. 'אור בבית המלך? הרי זה ברור מאלי! כל מי שנכנס לארמון ממילא נהנה מאויר צח ונקי'. והנמשל, כל זמן שאדם נמצא בריחוק מה' וצריך להוריד שפע מלמעלה זהו באמת עסק גדול וקשה המצריך הרבה מליצי יושר וזכויות שיתנו לשפע להגיע אליו-

אך כאשר אדם זוכה לדבק ולקשר עצמו לעולם של שבח והודיה, עולם הנקרא 'תהלה' - עי"ז הוא נמצא ממילא בארמון המלוכה ושם יכול לקבל הכל ללא שום קטרוג ומניעה.

יהי רצון שנזכה לנצל את ימי תשרי אלו להרבות בשבח ובהודיה ליוצרנו, לקדם פניו בתודה, ובזאת נגביר דבקותנו והתקשרותנו אליו ית' בקשר חזק בל ינתק לכל שאר ימות השנה - עד לגאולה השלמה במהרה ב"א. שנה טובה ומבורכת! ■

פנינים של הודיה

כתב הרה"ק מברדיטשוב זיע"א (ליקוטים): "אברכה את ה' בכל עת" (שם), דיש עיתים לטובה ויש עיתים לרעה, כמבואר בקהלת (ג, א-ו), ועד עתה סבר דוד המלך ע"ה דאין לברך לה' רק בעיתים שהם טובים, מה שאין כן בעיתים לרעה, היאך אפשר להלל, איזה טובה מגיע מרעה, שיהא ברעה שבח ה' יתברך? אמנם עתה 'בשנות את טעמו לפני אבימלך', ראה שמשגעון שהוא רעה לעין כל, בא טובה, שעל ידי כן ניצל מלכיש; אם כן ראה שבעת רעה יש גם כן בו טובה, ולכן אמר אז 'אברכה את ה' בכל עת', ואין שום עת - גם העיתים לרעה ח"ו - שלא אברכה לה', כיון שמהם גם כן בא טובה, וזהו שאמר 'תמיד תהילתו בפ'."

מסופר על הבעש"ט הק' זיע"א, שראה פעם את אחד המתפללים אומר בבוקר 'לפיכך אנחנו חייבים להודות' וכו' ברגילות ובקריירות.

נוגש אליו הבעש"ט, ואמר לו שיאמר "לפיכך" ב-כ' דגושה, ולא בקריירות; דהיינו, שיכניס חמימות ו'כך' (קאך = רותח, באידיש) במה שאומר 'לפיכך אנחנו חייבים להודות לך ולשבחך ולפארך ולברך ולקדש וליתן שבח והודיה לשמך', וכי איך יכולין לומר זאת בקריירות, הלא התיבות בוערים כאש על גודל הזכיה שיש לעם בני ישראל, ויש לנו ליתן שבח והודיה לשמו יתברך בכל לשונות הודאה על זה (לחזות בנועם ה').

מסופר על הרה"ק מסטרעליסק זיע"ע, שפעם אחת עברו עליו כמה ימים בלי שום דבר מאכל, והיה מהלך רעב וצמא, ולא היה לו במה לשבור רעבונו. התחיל אז להלל ולשבח לבוראו, ואמר: "אינני יודע במה זכיתי לחסדים כל כך גדולים מהשם יתברך, הרי כמה וכמה בני אדם שסובלים מחולאים שונים, ומכונים להם מעדני מלכים ופרי מגדים להאכילם, והחולים בעצמם אינם מסוגלים לטעום מאומה, כל אוכל תתעב נפשם - ואילו אני, ברוך השם, בריא אולם, וברוך השם שיש לי תיאבון, וביכולתי לאכול אפילו פת קיבר ואשבע. האין זה חסדי ה' המגולים?" ("אמרי קודש")

כתב ה"חידושי הרי"ם" בשם הרה"ק מפרשיסחא זיע"ע, דבכל חסד וחסד שהקב"ה עושה לאדם, צריך להיות שפל רוח ביותר ובמאוד, וביאר בזה מאמר הכתוב (תהילים לב), "ארוממך ה' כי דיליתני", דלשון 'דיליתני' יש לו ב' משמעויות: לשון הגבהה, ולשון דלות. ואמר "ארוממך ה'", דהיינו הגם שרוממת אותי, מכל מקום נשארת בדלות, והקב"ה מגביה לאדם כפי שהוא שפל.

ארגון "לעולם אודך" 055-6789852 | KT6171190@gmail.com | תלמסר מידע ותא-קולי לגברים: 077-2519672 | לנשים: 077-3137119